

ἀγριοθυμωμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ θυμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. θυμώνω.

Ὁ σφόδρα ἐξωργισμένος, ὁ ὑπερβολικῶς θυμωμένος: Ἄσμ.

Ὁ Χάροντας ἐπέραςεν ἀγριοθυμωμένος.

ἀγριοθώρητος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀγροθώρετος Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀγριοθεώρητος. Διὰ τὸ ἀ' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀγροθώρετος πβ. ἄγρος παρὰ τὸ ἄγριος.

Ὁ ἄγριος τὴν θεωρίαν, τὴν ὄψιν, ὁ ἀγριοπός. Συνών. ἀγριόθωρος 1.

ἀγριόθωρος ἐπίθ. Θήρ. κ. ἄ. ἀγριόθωρους Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγριόθωρος.

1) Ὁ ἀγρίαν ὄψιν ἔχων, ὁ ἔχων ἄγριον πρόσωπον Θήρ. Θράκ. κ. ἄ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πικατόρ. Ρίμ. θρηνητ. 70 (ἐκδ. Wagner σ. 226) «κ' εἶχεν θωρίαν ἀγριόθωρην, μαύρην κι ἀλλοτριωμένην». Συνών. ἀγριοθώρητος.

2) Ὁ βλοσυρῶς προσβλέπων Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

ἀγριοθωρῶ Θήρ. Κρήτ. ἀγριοθωρῶ Ρόδ. ἀγριοθωρῶ Κρήτ. ἀροθωρῶ Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀγριοθωρῶ.

Προσβλέπω τινὰ βλοσυρῶς ἔνθ' ἄν.: Γιατί μ' ἀγριοθωρεῖς; Θήρ. || Ἄσμ.

Μ' ἔν' ἄγριο τὴν ἀγριοθωρεῖ κ' ἐθάμπωσε τὸ φῶς της (μ' ἔν' ἄγριο ἔνν. βλέμμα) Ρόδ.

Τδεῖνος ἐκαλοπαῖναν τον, τδεῖνος ἀροθωρεῖ τον (ἐνθ' ὁ εἰς τὸν ἐπὶναι, ὁ ἄλλος τὸν ἀγριοθώρει) Κύπρ. Συνών. ἀγριοβλέπω, ἀγριοκοιτάζω, ἀγριοξανοίγω, ἀγριοξεϊκάζω.

ἀγριοκαίρι τό, Ἡπ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,217 καὶ 3,182 (ἐκδ. Μαρσολῆ) ΚΠΑλαμ. Τάφ.² 39 ΧΧριστοβασ. Τιμ. 13 καὶ Διηγῆμ. στάν. 11 ἀγριουκαίρ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριοκαίρος.

Θυελλώδης καιρὸς ἔνθ' ἄν.: Ἐκανε φοβερὸ ἀγριοκαίρι Ἡπ. || Ποίημ.

Σ τῆς νεότητος τὰ ψηλῶματα περνᾷ τ' ἀγριοκαίρι, ποῦ κάπου κάπου ἀνέλπιστα τὸν οὐρανὸ σκεπάζει

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. 2,217

Σὰ λύκοι ἐτρέχαν 'ς τὰ βουνὰ μὲ χιόνια, μ' ἀγριοκαίρια αὐτόθι. 3,182.

ἀγριόκαιρος ὁ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καιρός.

Θυελλώδης καιρὸς: Εἶναι ἓνας ἀγριόκαιρος, ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπῖτι του.

ἀγριοκαλαμῶνα ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καλαμῶνα.

1) Τὸ ἀγριόχορτον τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae), φιβιγία ἢ ἐριόκαρπος (fibigia eriocarpa). Συνών. σπληνοχόρτι. 2) Τὸ ἀγριόχορτον ἐκ τῆς

δημῶδους οἰκογενείας τῆς ἀγριάδας, τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae), ψευδάγρωστις ἢ λευκὴ (agrostis alba), ζιζάνιον κτηνοτροφικόν. Πβ. κόνιδα. Συνών. ἀγριοκαλάμι 1. [**]

ἀγριοκαλαμῶνας ὁ, ἀμάρτ. ἀροκαλαμῶνας Κύπρ. ἀροκη-καλαμῶνας Κύπρ. ἀροκαλαμῶνας Κάρπ. Κύπρ. ἀδροκαλαμῶνας Λαογρ. 6 (1917) 402 ἀντροκαλαμῶνας Κύπρ. ἀροκαλαμῶνας Κάρπ. ἀντρο-καλαμῶνας Ρόδ. ἀροκαλαμῶνα ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καλαμῶνας. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ τοπων. Ἀροκαλάμιν (Ἀγριοκαλάμι) ἐν Κύπρ. Διὰ τὸ ἀ' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀροκαλαμῶνας πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος. Ὁ τύπ. ἀροκαλαμῶνας ὀφείλεται ἴσως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς λ. ἄκρα τῆς ἐν τῷ αὐτῷ στ. μετὰ τῆς λ. ἀροκαλαμῶνας φερομένης. Οἱ λοιποὶ προήλθον ἴσως κατὰ παρετυμ. διὰ λήθην ἐτύμου.

Ἀγριος καλαμών, καλαμών ἐξ αὐτοφυῶν καλάμων ἔνθ' ἄν.: Ἄμε καὶ νὰ πᾶς ὁ νῆος ἔφτασεν ἓναν ἀροκαλαμῶνα. Ἐτδεῖ ἀκούει μίαν μεάλην σφυρῶν, ὅπου ἐξέβαιναν ἀπὸ τὸν ἀροκαλαμῶνα (διαρκῶς βαδίζων ὁ νέος ἔφθασεν εἰς ἓνα ἀγριοκαλαμῶνα, ἐκεῖ ἀκούει ἓνα ἰσχυρὸν συριγμὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸν ἀγριοκαλαμῶνα. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. || Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὲς νάκρες τῶν νακρῶν, 'ς τὸν ἀροκαλαμῶνα, τδεῖ μέσα ἐν' ποῦ γύριζα τδαὶ νύχταν τδαὶ ἡμέραν αὐτόθι.

Γιαλὸ γιαλὸ εἰάαινα, γιαλὸν ὥς περιάλι, τὴν ἄκρα τὴν ἀροαλιὰ τὸν ἀροκαλαμῶνα (εἰάαινα=ἐδιάβαινα, ἀροαλιὰ=ἀρογιαλιὰ) Κάρπ.

ἀγριοκαλάμι τό, Ζάκ. Κεφαλλ. ἀγριοκάλαμο Λέρ. Πελοπ. (Αἰγ. Βούρβουρ.) κ. ἄ. ἀγριονκάλαμον Μακεδ. (Βέρ.) Σκῦρ. ἀγριγονκάλαμον Αἰγῶν. ἀροκάλαμον Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καλάμι.

Διάφορα εἶδη ἀγρωστωδῶν (graminaceae) ὁμοία πρὸς κάλαμον 1) Τὸ ἀγριόχορτον ἐκ τῆς δημῶδους οἰκογενείας τῆς ἀγριάδας, τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae), ψευδάγρωστις ἢ λευκὴ (agrostis alba), ζιζάνιον κτηνοτροφικόν. Πβ. κόνιδα. Συνών. ἀγριοκαλαμῶνα 2) Τὸ ἀγριοκέχρι, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. 3) Φραγμίτης ὁ κοινὸς (phragmites communis) Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Συνών. νεροκάλαμο. 4) Καλαμάγρωστις ἢ ἐπίγειος (calamagrostis epigeios). Συνών. ἀγριοκάλαμος.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀροκαλάμιν τοπων. Κύπρ. [**]

ἀγριοκάλαμος ὁ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κάλαμος.

Καλαμάγρωστις ἢ ἐπίγειος (calamagrostis epigeios). Συνών. ἀγριοκαλάμι 4. [**]

ἀγριοκαλογεράκι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. καλογεράκι.

Ἀγρια βότανα 1) Χλωρὰ ἢ διατρητόφυλλος (chloera perfoliata) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentianaceae). 2) Ὑπερικὸν τὸ διαμπερὲς (hypericum perfoliatum) τῆς τάξεως τῶν ὑπερικωδῶν (hypericaceae), τὸ ἀνδρόσαιμον τοῦ Διοσκορ. (3,163). Πβ. ἀγούδουρας 1. Συνών. λειχηνόχορτο, σιταρίδα. [**]

